Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم : انتخاب(دغزلونو غورچاڼ)

راټولوونکی: عبدالرحمن حبیبي

خپروونکې اداره: الحبیبي خپرنیون(PDF)

ادرس: ټلگرام(الحبیبي خپرنیون)

رابطه: واټساپ(0093786267103)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته ښايسته يي ته ګلاب يي
ته مې زړه يي ته جناب يي
ښايستونه در نه ځار شه
څوارلسم د شپې مهتاب يي
ستا په نور نړۍ روښانه
ته ځلاند لکه افتاب يي
ښايستونه در کې پټ دي
د ښايسته حورې نقاب يي
زه د حُسن به دې څه ليکم
ته هر ځای کتاب، کتاب يي
نن خو بل رقم زنګيږې!
نن خو بل رقم خراب يي!
ته اوس دومره نه صبريږې؟
حبيبي دومره بې تاب يي

عبدالرحمن حبيبي
1402/3/13هفته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستور دی د دنیا خلک خندا کې خوښی مومي
ډېری خلک د نیمې شپې ژړا کې خوښی مومي
یو څوک د ګناهونو په آغوش کې وي خوشحاله
یو څوک د ژوند تلخي کې په تقوا کې خوښی مومي
د زړونو ترجمان د زړو درمان شي یو یو څوک خو
اکثره بیا د زړونو ماتېدا کې خوښی مومي
یو نیم د ملنګی لباس کې خوښ وي بې حسابه
یو نیم د ګناه ډول ته په نڅا کې خوښی مومي
بلها خلک اوس خوښ دي بې شرمي او بې پتي کې
بلها خلک په شرم، په حیاء کې خوښی مومي
ډېری د بې ننګي په رنځ اخته وي افتخار کړي
ډېری خلک د ننګ غیرت ښکلا کې خوښی مومي
د پتې بندګي غېږه کې ژوند ښه وي فتحانه
اکثره نن سبا بیا په ریاء کې خوښی مومي

فتحان حنفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشه پر زړه مې د سُرُور وزرې وغوړوه
پر تیاره ژوند مې د خپل نُور وزرې وغوړوه

دا بلال زړه مې د بېلتون پر ګرمو شګو پروت دی
یو ځل پرې ته د خپل حضور وزرې وغوړوه

د یعقوبي سترګو علاج مې یوسفي زلفي دي
پر ړندو سترګو د کافُور وزرې وغوړوه

په مات وجود کې مې دا ستا د جدایۍ څریکې دي
جلوې د حسن پر رنځور وزرې وغوړوه

نظام تر څو به د فراق د دار پر سر ځړېږي
له خپل وصاله پر منصور وزرې وغوړوه

نظام کندهاری

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم ډاکټرا و هم عالَم ته ضرورت دی
د هیواد یو ښه خادم ته ضرورت دی
که غازي دی که ساتونکی د دفتر دی
د دې دواړو وه تعلیم ته ضرورت دی
چې مکتب او مدرسه کړې بیا ودانه
ښه استاذ او ښه معلِم ته ضرورت دی
چې د پوهې مرکزونه ښه سمبال کړي
دې لپاره مهتمِم ته ضرورت دی
راپاڅېږئ د غفلت وختونه نه دي
ماتولو د غلیم ته ضرورت دی
له فردو ښخه مشهوده د هیواد مو
وَ ساتنی د حریم ته ضرورت دی

مشهود آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې تپوس نکوې ولې؟ اخیر شوې څه دي
زه دې هېر شوی؟ که یادو نه مې اشنا زاړه دي
زما د مورچې زما د پیرې ملګرې وایوره نن
ها کړې ژمنې دې له ماسره په یاد کنۀ؟ دي
زما د بېوزلې کورنۍ احوال لرې او کنه؟
چې حال یې ښه دی که دلوږې نه نهر ویده دي
غفلت ونکړې مسؤلیت کې دې وړتیا وښیه
د ډېـــرو سترګې لاروېه! نن وتـــا لـــره دي
خیر که هېر کړی دې وم یاد مِ له دې ورسته ساته
داسې لیکلې مې اشنا د مزار پر لوحه دي
تا مې د وینو د هرڅاڅکې سره کړی خیانت
تا چې اسد حماسه!! صف کې درولې غله دي

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونیسم زړه پوري انځور دې رانه ورکه یاره!
چې ته! مې ویاد یږې ډېر تر ګل نازکه یاره!

د جدايي ماښام چې راشي لمر ترغرونو واوړې
نفس مې تنګ زړه مې درد یږی باور وکه یاره!

د زړه په باغ کې چې مستا دیاد سېلۍ راتاؤ شي
وران کړې ګلونه.چنارونه.بې درکه یاره!

د غم له درد سره دې زه اوس عادت شوی یمه
د غم له درد څخه دې.نلرم اوس کرکه یاره!

کله ناکله دې بیا غم راباندې دومره بوج شي
چې راته ځای نه راکوي پیراخه ځمکه یاره!

د بیلتانه سېلۍ چې تاؤ دې له اسد حماس شي
لبمه لمبه ایره ایره شي قربانکه یاره!

اسد حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږې خبرې د زړګرې کوې
یاره چې ته ما ته خبرې کوې
هره خبره دې زما درد کموې
مثال ته هم جادوګرې کوې
نادرک توې او خفه هم ته یې
وس هم خبرې مرورې کوې
ژوند مُجلا نکړې وَ زړګکه
نو بیا به ته هم لړاوبرې کوې
خُبیبه درد دې انتها نه لرې
ته هم شکرې دردورې کوې

خُبیب ملنګ

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېږ خو صبر وکړه چې اوزګار شمه!
بیا به د دې درستې نړۍ یار شمه!
لا خو مې زخمونو ته پټۍ لګوم
صبر چې دردونو نه قرار شمه!
لا خو زه ګردونو کې لت پت یمه
ګل به شم چې یو ځلې سینګار شمه!
بیا مې د ښکلاوو تماشه کوه
ډُر به شم، غاټول شمه، چنار شمه!
زړونه رانه بل چا خفه کړي دي
زه به د خفه زړونو سردار شمه!
دوی د پیښمنۍ په شان لټان وه ټول
اوس به داسې خوږ لکه افطار شمه!
حبیبي هر څوک چې ځي له ما تختي
وخت به وي د دوی به سخت پکار شمه!

عبدالرحمن حبیبي
1402/2/4دوشنبه
د کوچني اختر څلورمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تنها ځان مې تَمر درته وهلی
دیار درده دیار غمه نور دِ خوښه

ژوند مُتیرپه شوګیرو باندي کړو ګوره
اخ زمادخوبولو سترګو نمه نور دِخوښه

دزړه زخم خو مې هریو ډیرخوږیږي
جوړ زما درد ته ملهمه نور دِ خوښه

بیله تا راته قسم ده ډیره سخته
دَناکامه زندګي په مخه ورِمه نور دِخوښه

دبلتون اثر دي سخت یم دردولی
زړه له واکه وُوتمَه نور دِ خوښه

درا تلو وعدي دي وکړي خو رانغلي
ړنګ خُبیب درپسي مرمه نور دِ خوښه

خبیب ملنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان کې ورک شم ستا له غمه پنا غواړم
فرېښتۀ غوندي بـيا تا ته ښکلا غواړم

زه د خپل تصوېر ښاېست ته په ژړا يم
د دنيا موده ښاېست ته مې ساه غواړم

څوک د خپلې انديښنې په سر بدنام شو
چا وېل زه د خـوشحالی نه سزا غواړم

کمترې مې د خپل ژبې کم احساس کړ
نا معقول دی چې له زياتو حياء غواړم

نن د خـدای نه پټ انسان زړه کې ساتمه
چې د خپل ژوند په درون کې نڅا غواړم

نا خبر خدايه خبر مـې له حال نه شي
بيا په ذات کې دي عجيبه پارسا غواړم

دا په ګڼو ودۀ سر چې دی ''ثمر'' دی
خدای مې يار کړلو له خدايه دعا غواړم

عزيزالله ثمر ويصال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه په پښتو شوه الله نه کېږي

دغه دود دستور خو له ما نه کېږي

نه پالم پښتو که پرې دوزخ ته ځم

زه که یم پښتو ته پیدا نه کېږي

نن که په پښتو کې غزل لیکمه

دا زما د ژبې منشا نه کېږي

مانه که په غم کې خندا نه غواړئ

مانه هم ښادئ کې نڅا نه کېږي

څوک په شاعرۍ کې زلفۀ او خوړو

چا نه شاعرۍ کې آدا نه کېږي

نه وایې ''ثمر'' بې آدبې ده خو

ژونده له ''ثمر'' هم پارسا نه کېږي

عزیزالله ثمر ویصال

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه سپین غر چې په ښنتر ښکلی دی
دا سې په تا باندې ګودر ښکلی دی
زه په پګړۍ کې ډیر ښاغلی ښکارم
د ستا حجاب لکه اختر ښکلی دی
یو څوک په دې کې حق حیران پاتې دی
دا تور ما ښام او که سهر ښکلی دی
کلیسا ستا د نګو برجونو څخه
زما جومات زما ممبر ښکلی دی
کابل کندوز هلمند لوګر ښکلی دی
Habibi Media
هم پیښور او ژوب خیبر ښکلی دی
زمونږه کلی زمونږ ښار ښکلی دی
زمونږ چنار زمونږ مازیګر ښکلی دی
دا د ملا مشک عالم وطن دی
د ازره وال محسن لوګر ښکلی دی

محسن ازره وال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شول مې د سترګو نه پناه شعرونه

الله دې وبخښي زما شعرونه

حق د ښایست به دې ادا نه کړی شي

که دنیا ولیکي، دنیا شعرونه

چېرته به بې لارې نشئ مه يې لولئ!

زما یاغي باغي ګمراه شعرونه

زه سوداګر د الفتونو یمه

په خلکو ویشمه وړیا شعرونه

نه نه د زړه خوړلو تاب نه لرم

عبیدي نه لولمه ستا شعرونه

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار هم زه، په قار هم ته
په کار هم ستا ! بېزار هم ته
جنګ هم په ما ، مړ کېږم زه
قوت هم ستا ، بې کار هم ته
غم هم په ما ، ژړېږې ته
معتاد هم زه، خومار هم ته
وژنې ما او خاندې هم ته
بې لارې ته! په لار هم ته
عابد شو تېر، په دې خبر
چې غماز هم ته، یار هم ته

ملا عابد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اور کمیس دی او په تن دی زما
پکې خوشحاله یم وطن دی زما

منګی مات شوی نه دی درز یې تللی
داغ لږ یدلی په لمن دی زما

بس دی همدومره ضد همدومره پښتو
کافرې راشه زنکدن دی زما

دا پاتې عمر دا سې نغوا ړمه
لکه دا خه رقم چې نن دی زما

کوڼ بهسودواله زه لږ سپین غږیږم
ځکه خو هر سړی دښمن دی زما

پرویز بهسودوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال نړۍ ته مې اد که راځي
او ښکې بڼو ته مې بیا ځکه راځي
زموږ په ژوند کې خنداګانې راتلل
هغه صحنه له نظر ورکه راځي
ستا له باوره مې بس زړه ته هر وخت
پښیمان تیاله حده کلکه راځي
تا پورې بیا زړه تړل لرې کیسه؟
ستا له نامې نه مې هم کرکه راځي
چِ انتخاب کې یو څوک خپله ته یا کې
دلته بس هغه جنۍ سپکه راځي
له زنـدګۍ نه ګیلمن یو سیلۍ؟
هره شـــیبه له درده ډکه راځي

زینب سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول وجود مې زخم زخم وینې وینې
ستا غمونه محترم ساتلی نشم

ته تمام عمر ناراضه بې دلیله
زه تمام عمر ماتم ساتلی نشم

لکه څنګه چې دې خوله را بنده کړې
داسې غلې مې قلم ساتلی نشم

زیارتونه، جوماتونه شم ساتلی
خو یو زړه د بنیادم ساتلی نشم

Habibi Media

تنهایۍ کې مې له سترګو څاڅي وینې
خو ستا مخکې پکې نم ساتلی نشم

بې وسي مې دومره ډېره ده ناصره
چې نامه دې په خوله هم ساتلی نشم

ناصر حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکیه راکړه خپله ځانه، یو څو ګامه راسره
شهپاتې کېږم له کاروانه، یو څو ګامه راسره شه
تصور د رنځ و غم مې، د ژوند لارې کړې خنډنې
بې درمانه یم درمانه، یو څو ګامه راسره شه
چې خبر دې کړم له کرب او مشقته د وګړیو
ته خو لږ هم تن آسانه، یو څو ګامه راسره شه
چې شو خلاص د وخت له جوره، ای زما د زړګي زوره
راسره وکه مېړانه، یو څو ګامه راسره شه
بل مشال د مینې راوړه، پاتې لارې اندېرې دي
وارخطا یم نِګاهبانه، یو څو ګامه راسره شه
بادشاهان د سلطنت مې، راج په زلفو کول غواړي
ای زما د زړه سلطانه، یو څو ګامه راسره شه
د مجنون او فرهاد مینې، راته ووې شمائلې
په وتو یو له داستانه، یو څو ګامه راسره شه

شمائله سلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ويني فوارې ته نه رسيږي
شفق دغې منارې ته نه رسيږي

دا پندونه، دا وعظونه بې نوښته
د تکبير يوې نارې ته نه رسيږي

د تاريخ په مخ د چا د غرور څلي
د جنډو دې هديرې ته نه رسيږي

د شهيد ګلګون ګريوان د خدای حضور کې
جنتونه يې منظـــرې ته نه رسيږي

په دفتر دې که هم اور بل شي ناګاره!
د ميوند يوې مســرې ته نه رسيږي

استاد فضل ولي ناګار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان مې په سل ژبو رټلی ستا په لور ولاړ یم
د زندګۍ په صف کې سخت د زړه په زور ولاړ یم

په خپلو تلو دې خند وله زمانه رابانديې
دنیا به خپل کار کوي، خپل ځانته پېغور ولاړم

لکه زرینه وړانګه راشه ورته ښکلی یې کړه
په زړه د ژوند لکه د تور دېګي نسکور ولاړ یم

ورځې د ژوند شوې لکه واورې، زلزلې او توفان
زه یې دې منځ کې لکه بې مالکه کور ولاړ یم

موسمه! واوره ما له پامه د وخت وغورځوه
دود شوم، رژېږمه، د خپل غرور په اور ولاړ یم

ستا په وعده به انتظار تر پوزې راولمه
یو ځای به دلته یمه، څو ځایه به نور ولاړ یم

شاعر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ګناه چې ورسیږم جنتو ته
عبادات ځله کومه دوزخو ته
په کُفري الفاظو مړې سندرې وایي
لیونی مې دی راوستی لیونو ته
د بې غمه خدای غمونه را په سر دي
نڅا کاندمه د درد سوي نغمو ته
په دینتا ژبه غږیږمه خالقه.
ستا خبرې مې راوړي دې کڼو ته
هسې نه خپله سایه مې تنها پریږدي
کله شا ته کله ګورم قدمو ته
بیا حیران حیران ورګورمه اسمان ته
چې د درد احساس مې ورسي مغزو ته
شپه ډاریږي فلاح ستا له تنهایۍ نه
د سهار اذان کومه تورو شپو ته

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا هم په خندا یمه ګل مخیه.
د غم ساز ته په نڅا یمه ګل مخیه.
ځان مې هم له ځانه شړي زه حیران یم.
چې د ځان نه یم د چا یمه ګل مخیه.
ژوند برباد دی زه تبا یمه ګل مخیه.
ته بې یاره زه تنها یمه ګل مخیه.
زړه مې زړه ته درنیږدي زړه مې تنګ دی.
ژبه ګونګه ده ساه ساه یمه ګل مخیه.
مخ مې ستا له مخه بل مخ ته هیڅ نه اوړي.
زه مئین په تا رښتیا یمه ګل مخیه.
له مودو نه زه د درد خزان وهلی.
له مودو نه په ژړا یمه ګل مخیه.
تراړې شونډې د کې ستر ګې فلاح لاړم.
تا شړلی له درګا یمه ګل مخیه.

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راترغاړې شـــو ناکامه محبت
ډک له هـــر رنګه الزامه محبت

سپین مخونه هم بلا له کاره باسي
تور دې ستا رقم ما بنامه محبت

شبګیرو مې د مخ رنګ رانه زبښلی
د زړه ویـــنه مې تمامه محبت

ښه نو ښنګه یې د هرچا د خندا کړې
تاتـــو څه کاوو بدنامه محبت

جار قربان شم له ګرانښته داد کې
کړم په دوه لاسه سلامه محبت

سیلۍ بې له غم او درد نه راته وایه
ښـــه نور څه وو نامرامه محبت

زینب سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما زړه باندې مین وو زما ځان ندی ملامت

دا چې درد مې په نصیب شو جانان ندی ملامت

دا دنیا ده نفس خواحش دی او شیطان ورسره مل هم

خامخا به خطا کیږي انسان ندی ملامت

مینه زموږ څخه رسوا شوه مینه پټ وه مستوره

جهانیان شوله سپین سترګي جهان ندی ملامت

سر یې ښکته دی غریب دی جیب یې وزن دی کم کړی

ځکه هر څوک پسې خاندي دا ځوان ندی ملامت

وَلوَر پورته شو وغرو ته ورختل وختونه نیسي

موږ په خپله ایمان پلورو ایمان ندی ملامت

چې د زړه له جوشه راشي او ښکي پورته شي لیمو ته

اې دلریشه خود لندیږي ګریوان ندی ملامت

دلریش وفادار

Habibi Media

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هره خوا د بل ده پوهې سپين مصباح شي
نوی فکر نوی ژوند دِ افتتاح شي
هسې نه خلک عقدې ته رانه لاړ شي
په فشار نه په دعوت د ټول اصلاح شي
اوس دی وخت د وران وطن د جوړولو
لاس په کار د انجینر، ډاکتر، فلاح شي
دا اولس دی نور بیحده خسته شوی
څه وخت وَ دې ترل هر رنګه سلاح شي
څوک چې کار کړي انسجام او اتحاد ته!
د هغه د په نصیب همه صلاح شي
افغانان ټول د يوې کښتۍ سواره دي
عزیر! وایم تل طالب د يې ملاح شي

احسان الله عزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل اندامه ګل بدنه یوسف ذاته
د وجود خوشبو دې ځي د هر اياته
ستا د حسن تلاوت عجيبه خوږ وو
څه اوږده وو د تهجدو دوه رکعاته
بدنامۍ له به سبا څه بانه ګورو
نن بيخي په خود کې نه يم ملاقاته
چې زما د فکر قد راباندې ټيټ وړي
نور به خپل سيوري ته نه ګورمه شاته
زه د شپې بلا ته ځان په ژړا مړ کړم
او سحر د خندا شين شمه رڼا ته
زندګي لکه بدنامه ډمه ناڅي
ځي زما په غيږ کې سمه شي راماته
د بدنام غزل شاعر درويش روښان وي
د ګل روخ نامه يې وخوده دنيا ته

درويش روښان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترڅو دا د ژوندګۍ سترې داستان وي
چلو مه به غمونه پلنډي پلنډي

هغه پاته له ټولۍ د پتنګانو
لا به وړي پر ځان اورونه پلنډي پلنډي

ها د ژوند په مقصد پوه ویښ ضمیرونه
په سینو کې یې دردونه پلنډي پلنډي

اخ د هري مدرسې زهیر انګړ کې
میرات سوي قلمونه پلنډي پلنډي

پام امیده چې ستړیا محسوسه نکړې
لا دي مخ ته خدمتونه پلنډي پلنډي

محمد نبي امید

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شکستونو اندازه لهٔ خودۍ نه لګوم
ما لېونی ګوره پهٔ زخم پټۍ نه لګوم
خدایزده لهٔ کومو پړاوو مې تیروي لېونتوب
پهٔ یوهٔ ځای باندې تر دېره کیږدۍ نه لګوم
پهٔ ما کې خپله نه و نور، د بلېدلو ظرفیت
زهٔ چا و چا غوندې تهمت پهٔ سیلۍ نه لګوم
نن چې اوښلنې سترګې ورغلم، نو ویې ویل
د مرغلرو پهٔ ځای هار کې مرۍ نه لګوم
پروپاګند دې دلمرمخیو د راتلو خبرې
زهٔ لهٔ غربته د کالهٔ ډیوهٔ ګۍ نه لګوم
د لېونتوب رابانديې ختمه ده منم کړاوه
خو د حباب غوندې پهٔ سیند کې ماهۍ نه لګوم

کړاو منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې پوهېدې هم دومره لوی تاوان دې ولې کاوهٔ؟
ژوند خو دې خپل وُ، نو د چا پهٔ شان دې ولې کاوهٔ؟
زما د زړهٔ لهٔ بُرجلونو دې ځان وغورځاوهٔ
زما پهٔ مینه دومره بد ګُمان دې ولې کاوهٔ؟
تا خو د عِشق ورانۍ لیدې، زموږ جذبې دې لیدې
د محبت د مرتبو بیان دې ولې کاوهٔ؟
کهٔ زړهٔ دې ښهٔ وای نو ورغوی به دې سوی نهٔ و
کهٔ میَن نهٔ وای د رنجو دوکان دې ولې کاوهٔ؟
ما د وخت زنې نیوې، پښې نیوې چې پاتې شي لږ
ملا ګونګې شي د سهار اذان دې ولې کاوهٔ
د لور وښتهٔ یې سمول زما پهٔ حال خفه وه
ویل یې څهٔ ورانه وه؟ زما ارمان دې ولې کاوهٔ؟

شهاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې اوښکې توی، په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسې ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوايۍ شم
د خپل شعر غوندې په هرچا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې و ځای د ودرېدو هلته روان شوم
لکه خپلې او ښکې توی، په خپل ګرېوان شوم
ته زما د زات په خاوره کې زرغون شوې
نرګسي ښایسته زه درته ګلدان شوم
ستا د خولې قسم شوم مات شومه رامات شوم
غزا وشوه نه د ځان نه د جهان شوم
د کم ظرفو د یارۍ ګټه همدا وه
راغلم بېرته په خپل ځان باندې تاوان شوم
ستا د غېږې په خوشبو مې دې قسم وي
د سپرلي په ښایستونو بدګمان شوم
صدقه د عشق له پاکې رسوایۍ شم
د خپل شعر غوندې په هر چا باندې ګران شوم
بې ارزښته زمونږ ساندې شوې اجله!
څه بې درده زمانه کې غزلخوان شوم

اجل احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

برندې سترګې ګرځه درنه تیتې چرته نه شي
جار دې له تندي شمه که ګونځې یې او به شي
ستا د ګور بڼو په اتفاق ناسته ولاړه
ګورم، زړه کې وایم چې جرګه به پښتانه شي
مونږ څه یوو، خو خاورې یوو د بندو ورانو لارو
تا پسې خو باید ګلابونه درکاڼه شي
ما یوه خبره پټه کړې ده په رمز کې
وخت به د خبرو شي خبره به مې و شي
چرته کې به ستا د تو دې غېږې خوشبو مومي
چرته به سرې د ګل په پاڼو کې ویده شي
څه نا څه پښتو له مینې ویستي یوو اورښته
څه مینه سرشاره له پښتو نه په واته شي

مانو اورښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګُلروخ مې د درګاه نه په وتو شو
جنتي خوب مې تعبیر د دوزخو شو
ذاهدان د فلسفو یې په نښا کړل
د مطرب لاس کې رباب په غپیدو شو
چې خپل عقل یې دلیل سره په شور شو
پیغمبر غوندې انسان په لړزیدو شو
د رب مینه چا کې چیرته وه سړیه
خو چې سترګې په ګناه شو په سجدو شو
ټول ژوندون مې ستا له مخ نه صدقه شو
مات وجود مې درته یاره په رُکوع شو
په ګُناه کې مې خالق د ځان پیدا کړ
په ثواب کې مې ایمان د دوه پیسو شو
چې دې زیرې ورک شمال د مرګي راوړه
غم مې غم سره فلاح په ګډیدو شو

نظام الدین فلاح

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند به وبیلې سړیه بې قیمته
که خبر شوې د اشنا له خوږ صورته

سهار یو مابنام یې بل سره واعده وي
توبه ګار به شې د دوی له صداقته

لاندې باندې مې بې اوره سوزوې ته
نوم دې ورک شه له دنیا نه محبته

د ریا سجدې مې وړې تر دوزخونو
ستړی شوی یم له داسې عبادته

چې دیدار مې د خالق او دلبر نه وي
بې له دویه دې زه څه کوم جـــنته

کله کله زړه ته لار وکړې په سترګه
زه تر بېځار شم د سترګک له شرارته

چې د مینې اذانونه دې شروع کړل
دار قبول کړه د منصور غوندې حضرته

حضرت الله ذهین

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوشبويي دې راخپرې له بدنه
چې هفت رنګه خال دې اېښی دی په زنه

تور ليوانان راپسې برګ برګ ځکه ګوري
ده د سپينې هوسۍ لور پر ما مئينه

په مسکا تنکي ګلونه لا ښۀ ښکاري
د غرور په ځای ناز وکړه کبرجنه

غرونه غرونه ښايستونه پيکه شوي
چې د ژوند مسته سندره د غمجنه

ترخه خولۀ به مې خوږه شي که تا ښکل کړم
مچۍ شات په خولۀ کې وړي د ګل له تنه

د غروب سورخي ته ترې نظر ناست يم
را يادېږي مې دا ستا اناري ونه

د نفرت په بدل مينه کړم محموده
ما بوسې دې هم اخستي له دښمنه

محمود باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې کوره شي چې څوک په بې درکو پسې ګرځي
درانه خلق سپکېږي چې په سپکو پسې ګرځي
زما د قام د کومې بدبختۍ به درته وايمه
چې څوک را زلمي کېږي په ټوپکو پسې ګرځي
د زرکو د کونترو ښکار د نورو مشغله شوه
زما د غرونو باز په توت خوروکو پسې ګرځي
بيا څوک د پښتنو د اتفاق سندرې وايي
ديوان يې د خوشحال په لاس ختکو پسې ګرځي
صلاح کوي جرګه کوي غونډېږي تندرونه
څوک جالې جوړوي ځان له په ډکو پسې ګرځي
د هغه غرسنۍ غړۍ مې هغسې په زړه ده
له هغسې مې فکر په ګُنجکو پسې ګرځي
د ښکلو په سينو کښې بې غرضه زړونه ګوري
صابر بلا وهلی دی په ورکو پسې کرځي

صاحب شاه صابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دم به ګران په ټول جهان شي چې پیسه پیدا کړي

بیا به د هر سړي جانان شي چې پیسه پیدا کړي

ورپسې زړه مه خوره د وخت ځامن همداسي وي تل

ته به له ځانه هم پړې ګران شې چې پیسه پیدا کړي

که ته جانان یاران دوستان غواړې چکرې غواړې

هله پوره به دې ارمان شي چې پیسه پیدا کړي

کم اصل خلک تل مدام د تلې وزن ګوري

دوی به هم ستا د ځنګ یاران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادقه ستا یاران او خپلوان ټول به درشي

ټول به په یو دوه کې حیران شي چې پیسه پیدا کړي

نظیر صادق

Habibi Media

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library